

ΠΑΡΕΚΚΛΙΝΟΥΣΕΣ

ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ

VOL. 5

έντυπο δρόμου που μοιράζεται χέρι με χέρι από το αυτόνομο σχήμα φιλοσοφίας

η ζωή αναπνέει

στη

σύγκρουση...

...και για να μην ξεχνιέστε...

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ...

ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ!

"ΑΙΜΑ...

η τελευταία εικόνα, πριν κυριαρχήσει η σιωπή...!"

Σφαίρες για τους αλήτες απ' το κράτος... σφαίρες με το κιλό γι' αυτούς που αποκλίνουν... σφαίρες σε κάθε μορφή αντίστασης ενάντια σε έναν κόσμο οργανωμένης σήψης. Σφαίρες για το κοινό καλό που οπλίζουν το αίσθημα για ασφάλεια κάθε νεκροζώντανου και φιλήσυχου έλληνα πολίτη. Όπλισε, όπλισε, όπλισε. Εσύ που κάνεις πως δεν θυμάσαι.

Μπορεί οι ιστορίες να ακούγονται μακρινές. Άλλοτε αθώες, άλλοτε άψυχες, άλλοτε ωραίες και άλλοτε ανατριχιαστικές. Ένα μόνο πράγμα είναι σίγουρο για εμάς: η αμνησία, σε έναν κόσμο που δεν θέλει να ξέρει .. Και μιας και σ' αυτόν εδώ το τόπο ευδοκμεί πολύ η λήθη, μιας και είναι "θολές" οι μνήμες για τον κακοποιημένο κόσμο ... αφιερώνουμε αυτές τις γραμμές σ' έναν δικό μας νεκρό και σε μια γιορτή που ξέσπασε με αφορμή τον θάνατό του... Γιατί σ' αυτούς τους ζοφερούς καιρούς που ζούμε πληρώνουμε ακριβά το ότι δεν μιλάμε πια για αυτή την γιορτή.

6/12/08. Να θυμάστε αυτή την ημερομηνία. Γιατί πολλοί καταριούνται με μένος αυτή τη μέρα. Γιατί εκείνη η μέρα ήταν αρκετή για να γεννήσει μια εξέγερση που στο πέρασμά της σάρωσε μπάτσους, φασίστες, νοικοκυραίους, τράπεζες, εθνικές σημαίες και πάνω απ' όλα τα κλούβια ιδανικά αυτής της κοινωνίας.

6/12/08. Ο 15χρονος Αλέξης Γρηγορόπουλος δολοφονείται εν ψυχρώ στα Εξάρχεια απ' το υπηρεσιακό όπλο του ειδικού φρουρού, μπάτσου Επαμεινώνδα Κορκονέα. Κόσμος κατεβαίνει στον δρόμο όπου και αρχίζουν πολύωρες συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής...

Ξεκινάει γιορτή. Και στις γιορτές που στήνονται στις μητροπόλεις χωράνε όλοι και όλες. Όλοι και όλες που έχουν να ενώσουν κάτω από κουκούλες το κοινό μίσος τους για την βία της εξουσίας, για τον κανιβαλισμό της 'δημοκρατίας', για τη σιωπή μπροστά στα εγκλήματα. Μια βίαιη μειοψηφία από τους από τα κάτω αυτής της κοινωνίας βρέθηκε στο δρόμο συλλογικά και πολέμησε ανελέητα όλα αυτά που σήμερα προσπαθούν να εγκαθιδρύσουν τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό στις ζωές μας. Πολέμησαν τον φόβο, την ανοχή, την συνενοχή και κάθε ηλίθιο υποστηρικτή τους. Οι εξεγερμένοι του '08 δεν ανέχτηκαν ως φυσιολογική την δολοφονία ενός 15χρονου από μπάτσο σε γειτονιά της Αθήνας. Και καλά έκαναν. Και ήταν όντως βίαιοι. Και η βία τους ήταν αυτή που άνοιξε δρόμο και έδωσε ανάσες στην αξιοπρέπεια κόντρα στην μιζέρια και στο 'κάνω τον θάνατο νόμο'. Ήταν αυτή η βία που το κράτος φοβήθηκε και που για να την τσακίσει ξεκίνησε μια μεγαλεπίβολη αντιεξέγερση για να ανακαταλάβει τις πόλεις.

Δεν έχουμε αυταπάτες. Δεν έχουμε αυταπάτες για τα σάπια συστήματά τους που σκοτώνουν με παπά και με νόμο χιλιάδες. Δεν έχουμε αυταπάτες για την 'δημοκρατία'. Και πιστέψτε μας ούτε παραμύθια πουλάμε. Ξέρουμε πολύ καλά ποιοι τράβηξαν την σκανδάλη μαζί με τον Κορκονέα. Το λέει και το κομμάτι: 'δεν ήταν μόνος αυτός που πυροβόλησε, είχε μαζί του κι άλλους αφανείς δήμιους'. Ξέρουμε πολύ καλά ποιοι κρατάνε ελληνικές σημαίες, ποιοι μαχαϊρώνουν μετανάστες, ποιοι τους στέλνουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και ποιοι ξερνάνε ρατσιστικούς βούρκους. Ξέρουμε ποιοι δεν γουστάρουν την ζωή στις πλατείες. Ξέρουμε εξίσου πολύ καλά ποιοι μας μαθαίνουν φέματα από παιδιά και ποιοι είναι αυτοί που προκαθορίζουν τις ζωές μας. Και για τα ρέστα... Ξέρουμε ποιοι σκορπάνε τον τρόμο στους δρόμους που βαδίζουμε όλοι εμείς, οι εκμεταλλευόμενοι, που τους χτίζουμε κάθε ώρα και στιγμή με τις ζωές μας.

Πρέπει να είμαστε πολλοί άτυχοι για να ζούμε σε τόσο ενδιαφέροντες καιρούς. Όπως και να 'χει, αν έχουμε ένα χρέος είναι να μην βουλώνουμε τα στόματά μας. Κι επειδή και πολύ χώρο αφήσαμε σ' αυτούς που μας καταπιέζουν, ας αρχίσουμε να αντιστρέφουμε τους όρους. Με καθαρό μυαλό, μνήμη και μίσος. Οι συλλογικές αρνήσεις είναι αυτό που άφησε ο Δεκέμβρης μαζί με τις καμένες πόλεις. **Γιατί όλα μπορούν να καούν και να ξαναχτιστούν, όταν συλλογικά αντικρίζουμε τους εχθρούς μας.**

κείμενο από μία αφίσα που κυκλοφόρησε στην πάτρα τις μέρες του δεκέμβρη, η οποία αναφέρεται στις συγκρούσεις της τρίτης στην πάτρα τότε που αργά το βράδυ πλάι στους μπάτσους βγήκαν οι παρακρατικοί...

Ναι: στις οθόνες της "κοινής γνώμης" είμασταν το βράδυ της περασμένης τρίτης ξανά οι γνωστοί-άγνωστοι αλλά μιας και μέσα απ' αυτές τις γυάλινες τίποτα δεν γίνεται γνωστό εκτός από την άγνοια και την αναισθησία, προτιμάμε να είμαστε άγνωστοι κυριολεκτικά.

Ναι: κρύψαμε τα πρόσωπά μας με κουκούλες και θα το ξανακάνουμε κι' αφού η δειλία και η ξεφτίλα έχουν αποκτήσει πια τόσα "πρόσωπα" και τόσα "ονόματα", θα μείνουμε ανώνυμοι και θα αφήνουμε να μιλάνε μόνο τα βλέμματά μας.

Ναι: δεν "υπακούσαμε" την αστυνομία, και την αντιμετωπίσαμε με λιγότερο φόβο από όσο είμαστε υποχρεωμένοι, και συγκρουστήκαμε νοιώθοντας, έστω για λίγο, την απαγορευμένη τρυφερότητα της θυμωμένης αλληλεγγύης, την απαγορευμένη λύσσα του οργισμένου δίκιου.

Ναι: "βιαιοπραγήσαμε" αλλά ήταν μόνο μια μικρή, ασήμαντη στιγμή του πένθους που ταιριάζει σε όλων των κατηγορών μας τη χαμοζωή, ήταν μονάχα ένα φωνήεν από την κραυγή της εκδίκησης για τον Αλέξη, και για κάθε Αλέξη.

Ναι: απειλήσαμε την "κοινωνική ειρήνη", αυτή την γελοία κατακλείδα της κοινωνικής δουλείας, οργανωμένα και με σχέδιο αλλά ήταν μια ελάχιστη απειλή μπροστά στην καταιγίδα που αξίζει να ξεσπάσει παντού και για όλους τους λόγους τους κόσμου, και ήταν ένα ατελέστατο σχέδιο μπροστά σε εκείνο που θα φράξει τους υπονόμους που λέγονται εξουσίες επιστρέφοντας το φόβο στα αφεντικά.

Ναι: διαδηλώσαμε για λίγα χιλιόμετρα και νοιώσαμε την χαρά του ξεπεράσματος κάποιων ορίων αλλά ήταν μια χαρά πικρή: ο Αλέξης δεν ήταν εκεί για να την νοιώσει, κι' ύστερα λείπουν ακόμα τόσοι Αλέξηδες και Αλεξίες για να την μοιραστήμε, να την πολλαπλασιάσουμε...

Δε χωράμε, πια, πουθενά. Παίρνουμε τους δρόμους...

**...as we move to
these evil streets**

Εέρεις μαμά, έχω πάψει να βλέπω πια όνειρα
Ζωγραφίζω μαύρα πουλιά γιατί μου έχετε κλέψει τα χρώματα
Τριγυρίζω πρωινά στο μετρό εισπνέοντας στάχτη κι αρώματα
Πλανιέμαι αργά στο κενό κι όλα αυτά που ποθώ είναι πρόστυχα

Εέρεις, μαμά, δεν αντέχω να ζω ικετεύοντας
Τώρα γεννιέμαι ξανά μέσα απ' τα σπλάχνα μιας πόρνης
Μ' αγκαλιάζουν γλυκά οι πύρρινες γλώσσες της πόλης
Εέρεις, μαμά, ο άγγελός σου έχει γίνει πια δαίμονας.

θέλω να παίξω ξανά τον παιδικό μας αναίμακτο πόλεμο
όπως τότε παλιά, μόνο που θα 'χω γεμάτο πιστόλι.